

РЕШЕНИЕ

№ 4307

гр. София, 09.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав**, в публично заседание на 13.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **8275** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във вр. със Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Т. Й., гражданин на Република Турция, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], с адрес в Република България [населено място], жк Лазур, [жилищен адрес] чрез адв. Е. И., срещу Заповед рег. № 2513-3687/28.06.2024г. на Директора на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи-Б.. С последната, на основание чл.40, ал.1, т.1, вр. с чл.44, ал.1 от ЗЧРБ, е отнето правото на постоянно пребиваване в Република България на жалбоподателя.

В жалбата се поддържа, че издаденият административен акт е незаконосъобразен и издаден при нарушаване на материалния и процесуалния закон. По същество се излага, че и към момента на предоставяне на право на пребиваване по реда на чл.24, ал.1, т.19 от ЗЧРБ е бил в граждански брак, със същия статут на имуществени отношения, поради и което не са налице отпаднали основания. Жалбоподателят твърди, че имотите, закупени на територията на Република България, които са предпоставка за издаването на право на продължително пребиваване, са закупени със средства, изцяло негова собственост, получени в резултат на търговската му дейност от дружество „Сетимедия“, както и от множество дейности, които развива в Република Турция. Счита, че т.к. преводите на парите са направени от личната му банкова сметка, и са само негова лична собственост, а не семейна такава. Позовава се на разпоредбата на чл.21 от Семейния кодекс по отношение на паричните влогове.

Моли за отмяна на заповедта.

В съдебно заседание, жалбоподателя лично и с адв. И., поддържа жалбата по съображения, изложени в нея, като подчертава, че не са налице основанията на чл.24, ал.1, т.19 от ЗЧРБ. Счита, че в режим на СИО не може да се говори за дялова общност и имотите са закупени с лични средства.

Ответникът - директорът на Областна дирекция на МВР Б., редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото е постъпило становище от 06.11.2024г., от гл.юрисконсулт В., с което се излагат доводи за неоснователност на жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството и не изразява становище.

Съдът, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и обсъди приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното: Жалбоподателят Й. Т., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, е получил разрешение за продължително пребиваване в Република България до 24.01.2025г. на основание чл.24, ал.1, т.19 от ЗЧРБ, а именно като чужденец, вложил сума не по-малка от 600 000 лв. за придобиване на право на собственост върху недвижим имот на територията на Република България, въз основа на подадено от него Заявление № 538200-242/05.01.2024г. (л.81). Към заявлението е приложил изискуемите по чл.14, ал.1 и чл.29а, т.2 от ППЗЧРБ документи-копия от нотариални актове за придобитите недвижими имоти и извлечение от банкова сметка.

На 09.02.2024г. Й. Т. е подал заявление за събиране на семейство в изпълнение на процедурата по чл.12 от ППЗЧРБ за съпругата си Й. Д. С., [дата на раждане] , гражданка на Република Турция. Видно от извлечение от регистъра на населението (л.17), гражданският им брак е сключен на 06.07.2006г.

С рег.№ 538200-5131/07.03.2024г. Й. Т. е уведомен, че предвид обстоятелството, че недвижимите имоти са закупени по време на брака му с О. Д. С., е налице предпоставка за неизпълнение на изискването по чл.24, ал.1, т.19 от ЗЧРБ. Горното било основание за започване на производство по отнемане на правото на пребиваване на осн. чл. 40, ал.1, т. 1 от ЗЧРБ. В съответствие с чл.34 от АПК на същия е предоставена възможност в 7-мо дневен срок от узнаване на съобщението да изрази становище и предостави доказателства, че е вложил сумата от 600000 лв. за придобиване на правото на собственост на недвижими имоти на територията на Република България в лично качество и че придобитото имущество не е в режим на семейна имуществена общност. Уточнено е и че производството по заявление № 538200-3197/09.02.2024г. за събиране на семейство е спряно на основание чл.54, ал.1, т.5 от АПК.

Възползвайки се от предоставената възможност, Й. Т. е депозирал Становище рег.№ 00-9953/23.05.2024г. (л.33), в което излага, че недвижимите имоти, находящи се в Република България, са закупени изцяло с негови финансови средства, придобити от търговската дейност на дружество „Сетимедия“ ООД и от множество дейности, които развива в Република Турция. Посочва, че имотите не представляват семейна имуществена общност, защото са закупени с лични негови средства и съпругата му няма принос за тях. В подкрепа на твърденията си прилага делкарация, изходяща от съпругата му (л.34) за липса на финансов принос от нейна страна за закупуване на имотите и заповед (л.45) за прехвърляне от страна на дружеството „Сетимедия“ ООД на сумата от 528750,78 лв. по личната сметка на управителя Т. Й..

Представено е извлечение от Търговски регистър, от което е видно, че Й. Т. е

съдружник с 67% от капитала на „Сетимедия“ ООД, като съдружник с 33 % е съпругата му Й. Д. С..

Оспорваната заповед е издадена на 28.06.2024г. на основание чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ вр. с чл.44, ал.1 от ЗЧРБ, като е взето и в предвид горепосоченото предложение рег.№5382р-4141/26.06.2024г. и връчена лично на жалбоподателя на 02.07.2024г. (л.24).

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен 14 - дневен срок. Подадена е от надлежна страна, адресат на акта, имаща право и интерес от оспорването и същата е процесуално допустима. Съгласно чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България заповедите за налагане на принудителни административни мерки могат да се обжалват при условията и по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Ето защо, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в писмена форма с необходимите реквизити. Съдът приема, че заповедта е подробно мотивирана, доколкото издалият административния акт орган е посочил, че е взел в предвид предложение рег.№ 5382р-4141/26.06.2024г. (л.25), което е утвърдено от него с подпис. Полагайки подписа си върху това писмено изложение на фактическите и правни основания за издаване на заповедта, органът е приел и обявил тези мотиви за свои.

Съдът не установи допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаването на заповедта. За започване на производството по издаване на процесния административен акт, съобразно изискването на чл. 26, ал. 1 от АПК, органът е изпратил до жалбоподателя съобщение с рег. № 538200-5131/07.03.2024г. (л.28), като му е предоставена възможност да изложи становището си и да посочи и представи доказателства. Тази възможност е била упражнена от жалбоподателя (л.33), а направените възражения са били обсъдени от органа в мотивите към утвърденото от него изготвено по преписката предложение. Чрез събиране на необходимите доказателства, преди издаването на акта органът е изяснил релевантната за това фактическа обстановка.

Съдът намери обаче, че издадената заповед е материално незаконосъобразна, по следните съображения:

Съгласно посоченото в заповедта като правно основание за издаването ѝ - чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ (ред. към издаване на заповедта) отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато са отпаднали основанията по чл. 24, 24а, 24б, 24в, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, чл. 24н, 24о, чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13, 16 и 17, чл. 25б, 25в, 25г, 33а, 33г, 33к и 33л, 33п и 33т, както и когато вложението, за което чужденецът е получил постоянно пребиваване, бъде прекратено или прехвърлено на друго лице преди изтичането на определения от закона срок, независимо от

основанията за прекратяването или прехвърлянето.

В случая, безспорно от описаната в заповедта фактическа обстановка, посоченото правно основание, на което е било издадено отнетото постоянно пребиваване на жалбоподателя- чл. 24, ал. 1, т.19 от ЗЧРБ и изрично посоченото от органа накрая преди разпоредителната част " и след като установих, че са отпаднали основанията за придобитото постоянно пребиваване" е видно, че фактическото основание за отнемането на правото е отпадането на основанието по чл. 24, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ за предоставянето му.

По делото не се спори, че жалбоподателят е закупил недвижими имоти на територията на Република България на стойност 600000 лв. и на това основание е получил разрешение за продължително пребиваване в Република България. Приложените към делото писмени доказателства / нотариални актове и извлечения от банкови сметки/ потвърждават размера на вложените парични средства. Към момента на издаване на процесната заповед няма промяна на тези факти, няма и спор по отношение на това между страните. Никъде по делото не се твърди чужденецът да е загубил собствеността на придобитите имоти по една или друга причина. Следователно не са отпаднали основанията, на които му е било издадено разрешението за пребиваване, противно на заключенията на административния орган, послужили като мотиви за отнемането му.

Отделно от това, в разпоредбата на чл. чл.24, ал.1, т.19 от ЗЧРБ е разписано за предоставяне на разрешение за продължително пребиваване, единствено кандидатът да е закупил недвижим имот на територията на страната на определена стойност. Законодателят не е въвел никакво изискване вложените средства да са изключителна собственост на чужденеца, респективно - задължение за изследване от страна административния орган какъв е техният произход. Освен това, в случая се касае за имущество, придобито в режим на СИО, при която се касае за т.нар. бездялова собственост. При същата, всеки съпруг е собственик на цялото имущество, до прекратяването и по силата на смърт, развод или установяване на друг режим чрез следбрачен договор. В тази връзка, следва да бъде посочено, че за административния орган не съществува изискване да изследва чий е приносът за придобиването на имуществото, още по-малко да приема наличие на дялова съсобственост, без такава да е налице към момента на закупуване на имуществото и към издаването на оспорения административен акт. Въпросът кой съпруг има по-голям или изключителен принос за придобиване на имот, закупен по време на брака, е такъв единствено между съпрузите / след евентуален развод между двамата, или уговаряне на разделна собственост, например/ и е ирелевантен при преценка за наличие на предпоставките за предоставяне/ отнемане/ право на продължително пребиваване.

Ето защо, съдът приема извода на административния орган, че придобитото имущество е в режим на семейна общност и че чужденецът не е доказал надлежно самостоятелно да е вложил 600000 лв. за придобиване на собственост на недвижими имоти на територията на Република България, с което е отпаднало правното основание по чл. 24, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ, за необоснован и в пълно противоречие с предходното положително разрешение на същия при предоставяне право на продължително пребиваване при идентични факти.

При налагане на принудителните административни мерки, компетентните органи следва задължително да отчетат визираните в чл. 40, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ обстоятелства. Доколкото отнемането на правото на пребиваване на чужденец в

РБ представлява намеса в личната му сфера и засяга основни права и свободи на човека, следва задължително компетентните органи да изложат убедителни аргументи за необходимостта от това.

По делото се установи, че необходимостта за налагане на ПАМ не е обоснована, а наложената мярка рефлектира на правото на зачитане на семейния живот на Т. Й., поради което съдът намира, че намесата на държавните власти в случая се явява неоправдана. По изложените съображения, следва оспореният акт да се отмени като незаконосъобразен.

Предвид изхода на делото и с оглед нормата на чл.143, ал.1 от АПК, на жалбоподателя се дължат разноски.

По делото не е представен списък с разноски. Предвид това в тежест на ответника следва да се присъдят направените деловодни разноски от оспорващия за заплатена държавна такса в размер на 10 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение - 18 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Т. Й., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], Заповед рег. № 2513-3687/28.06.2024г. на Директора на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи-Б..

ОСЪЖДА на МВР - Б. да заплати на В Т. Й., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], сумата от 10/ десет/ лева, представляваща, сторени в производството разноски, на основание чл. 143 АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

СЪДИЯ